

III. Ἐκτέλεσις τοῦ Σαντάμ Χουσεΐν: Εἶδεχθὲς ὁριοθέσιον ἀνησυχητικῶν ἐξελίξεων.

[Ἰνστιτοῦτο Ἀμυντικῶν Ἀναλύσεων, Ὑπηρεσιακὸν Ὑπόμνημα, τεῦχος 148, Ἀθήνα, 15/1/2007]

Σύνοψις

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Σαντάμ Χουσεΐν τὸ Σάββατον 31/12/2006 καὶ ἡ μετάδοσίς της διὰ τοῦ Διαδικτύου ἀπὸ «λαθραῖο» βίντεο κάποιου ἐκ τῶν παρισταμένων εἰς αὐτήν, ἀποτελεῖ χρονικὸν ὁριοθέσιο σημαντικῶν γεωστρατηγικῶν ἐξελίξεων στὴν Μέση Ἀνατολή. Κυρίως ὡς πολλαπλασιαστὴς τῶν ἐμφυλίων ἐντάσεων μεταξὺ σονιτῶν καὶ σηιτῶν, μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μοκτάντα ἀλ-Σάντρ καὶ τῶν σονιτῶν, μεταξὺ τῶν σηιτῶν τῆς Τεχεράνης καὶ τῶν μουσουλμάνων τοῦ Λιβάνου (σηιτῶν καὶ σηιτῶν). Ἐπίσης ἀποτελεῖ τὴν θρυαλλίδα τῆς ἐκρήξεως τῆς ἀλυσιδωτῆς ἀντιδράσεως τῶν ἐθνοτικῶν θυλάκων τοῦ κουρδικοῦ στοιχείου στὴν περιοχὴ, μὲ πρῶτον στὴν σειρὰ τὸ Ἰρακινὸ Κουρδιστάν. Ἡ ἀντίδρασις αὐτὴ ἐμπλέκει τὴν Τουρκία στὴν ὑπόθεσις τῆς γεωστρατηγικῆς ἀνακατατάξεως στὴν περιοχὴ καὶ δίδει τὴν εὐκαιρία στὸ στρατιωτικόν της κατεστημένον νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἀπειλὴν αὐτὴν γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνοχὴ τῆς ΕΕ στὴν διαδικασίαν ἐντάξεως τῆς χώρας χωρὶς νὰ προβεῖ στίς ἀπαραίτητες προσαρμογὰς ὅπως αὐτὲς καθορίζονται ἀπὸ τὸ εὐρωπαϊκὸν κεκτημένον καὶ ἐπίσης νὰ προσπαθῆσιν νὰ ἀκυρώσῃ τὸν «κυπριακὸ σκόπελο» στὴν διαδικασίαν ἐντάξεώς της. Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Κύπρος πρέπει νὰ συντονισθοῦν ἀπολύτως σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν κατάστασις αὐτὴ ἢ ὅποια δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκλείσῃ ἀκόμη καὶ τὶς «θερμὲς προκλήσεις» πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ πλευρᾶς Τουρκίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐντασιὴ τῶν πιέσεων πρὸς Λευκωσίαν καὶ Ἀθήνα, ἀπὸ τὴν ὑπερατλαντικὴν πλευρά.

Λέξεις κλειδιά: Σαντάμ, Κοῦρδοι, ἀναδιάταξις συνόρων στὴ Μ. Ἀνατολή, Σάντρ, Τουρκία, Κύπρος.

A. Εἰσαγωγή/Ἱστορικὸ

Ὁ Σαντάμ Χουσεΐν κατεδικάσθη εἰς θάνατον δι' ἀπαγχονισμοῦ στίς 5 Νοεμβρίου 2006 ἀπὸ τὸ Ἀνώτατον Ποινικὸν Δικαστήριον τοῦ Ἰράκ γιὰ τὴν δολοφονίαν 148 πολιτῶν σηιτῶν τοῦ χωριοῦ Doujail (βορείως τῆς Βαγδάτης). Ἡ ἔφεσις ποὺ ἤσκησε ἀπερρίφθη στίς 26 Δεκεμβρίου 2006. Ἐξετελέσθη τὴν αὐγὴ τῆς 31ης

* Ὅλο τὸ κεῖμενον ἀποτελεῖ σήμερον, ἐπαληθευθεῖσα πρόβλεψις (Ἰούλιος 2017).

Δεκεμβρίου 2006 δι' ἀπαγχονισμοῦ, παρουσίᾳ σηιτῶν ὀπαδῶν τοῦ Μοκτάντα ἄλ-Σάντρο καὶ ἀπὸ σηίτες κουκουλοφόρους δημίους, σὲ αἴθουσα τοῦ κτιρίου τῆς Ὑπηρεσίας Στρατιωτικῶν Πληροφοριῶν τῆς περιοχῆς τῆς al-Khadhimia (βόρειο τμήμα τῆς Βαγδάτης κατὰ πλειοψηφίαν σηιτικοῦ πληθυσμοῦ).

Στὴν περιοχὴ αὐτὴν ἐγεννήθη —ὄλως τυχαίως (;)— καὶ ὁ δολοφονηθεὶς ἀπὸ τὸ καθεστῶς τοῦ Σαντάμ Χουσεῖν, ὑψηλόβαθμος σηίτης κληρικὸς Μωχάμαντ Μπάκηρ ἄλ-Σάντρο πενθερὸς τοῦ σημερινοῦ ριζοσπάστου Σείχου τῶν σηιτῶν τοῦ Ἰράκ Μοκτάντα ἄλ-Σάντρο καὶ ἐξάδελφος των: Μωχάμαντ Μωχάμαντ Σαντήκ ἄλ-Σάντρο (ἐδολοφονήθη ἀπὸ τὸ καθεστῶς Σαντάμ τὸ 1999) καὶ τοῦ ἱμάμη Μούσα ἄλ-Σάντρο. Ἔχει μεγάλη συμβολικὴ σημασία νὰ τονίσουμε ὅτι ὁ δολοφονηθεὶς αὐτὸς Μωχάμαντ ἄλ-Σάντρο, ἐνῶ ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς στενοτέρους φίλους καὶ συνεργάτες τοῦ Ἀγιατολᾶ Χομεΐνη, διεφώνησε μὲ αὐτὸν στὸ σημεῖο τῆς οὐλάϋετ ἄλ-φακί*, δηλαδὴ στὸ θεοκρατικὸ πρότυπο διακυβέρνησεως τοῦ κράτους ποὺ ἰσχύει σήμερα στὴν Τεχεράνη. Ἔνας ἐκ τῶν παρισταμένων, χρησιμοποιῶντας τὸ κινητὸ του, ἀπετύπωσε σὲ βίντεο διαρκείας 2 λεπτῶν καὶ 38 δευτερολέπτων τὴν ὅλη διαδικασίᾳ. Μέρος τοῦ βίντεο αὐτοῦ, ποὺ δὲν ἔδειχνε τὴν στιγμὴ τοῦ θανάτου ἀλλὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα πρὶν ἀπὸ αὐτὸν διαρκείας 20 δευτερολέπτων, μετεδόθη ἀπὸ τὸ κρατικὸ δίαυλο «Ἰρακέϋα», χωρὶς ἦχον.

B. Ἐρωτήματα:

1) Γιατί ἐπετράπη νὰ «διαρρεύσει» τὸ πλήρες βίντεο στὸ διαδίκτυο ἐφ' ὅσον ἦταν γνωστὸς ὁ κάτοχος του; Το ὅτι ὁ κάτοχός του ἦταν γνωστὸς στὶς Ἀρχές εἶναι εὐκόλο νὰ ἐξαχθεῖ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἀρχές ἐχρησιμοποίησαν τὸ βίντεό του στὴν κρατικὴ τηλεόραση. Δὲν νοεῖται λοιπὸν τῶρα νὰ διατάσσεται Ε.Δ.Ε. γιὰ νὰ συλληφθοῦν τελικῶς κάποιοι οἱ ὁποῖοι εἶναι ἤδη γνωστοὶ καὶ ἔχουν ἤδη συνεργασθεῖ μὲ τὶς ἀρχές γιὰ τὸ ἴδιο βίντεο!

2) Γιατί δὲν ἐτηρήθη τὸ τυπικὸν τῆς ἐκτελέσεως καὶ ἠκούσθησαν αὐτὰ τὰ σηιτικὰ συνθήματα μὲ ἐπίκεντρο τὴν οἰκογένεια Σάντρο τὰ ὁποῖα ἔγιναν γνωστὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ τοῦ Διαδικτύου; Πρέπει νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι ὁ σημερινὸς ριζοσπάστης σείχης Μοκτάντα ἄλ-Σάντρο εἶναι ὁ γαμβρὸς τοῦ ὑψηλόβαθμου σηίτη κληρικοῦ καὶ διανοουμένου Μωχάμαντ Μπάκερ ἄλ-Σάντρο καὶ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Ἀγιατολᾶ τοῦ Ἰράκ Μωχάμαντ Σαντήκ ἄλ-Σάντρο¹.

3) δύο ἀνωτέρω ἐδολοφονήθησαν ἀπὸ τὸ καθεστῶς Σαντάμ στὶς 8 Ἀπριλίου 1980 καὶ στὶς 19 Φεβρουαρίου 1999 ἀντιστοίχως!

Πρέπει νὰ τονισθεῖ ὅτι ἡ οἰκογένεια Σάντρο εἶναι «σάϋεντ» δηλαδὴ προσέρχονται, μὲ γραμμικὴ σχέση αἵματος, ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Προφήτου.

* Περὶ αὐτῆς Ρέφαατ ἄλ-Σαήντ, *Ἡ διαπάλη ἰσλάμ καὶ ἰσλαμισμού. Ἱστορία καὶ ἰδεολογία τῆς ἰσλαμιστικῆς τρομοκρατίας*, εἰσαγωγή-μετάφρασις Κυρ. Θ. Νικολάου-Πατραγᾶς, Παπαζήσης, Ἀθῆναι 2015.

1. Νὰ τονίσουμε ὅτι ὁ Μωχάμαντ Σαντήκ ἄλ-Σάντρο ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Μεγάλου Ἀγιατολᾶ Μωχάμαντ Μωχάμαντ (εἰς διπλοῦν τὸ «Μωχάμαντ») Σαντήκ ἄλ-Σάντρο ὁ ὁποῖος καὶ ἐδολοφονήθη ἐπὶ καθεστῶτος Σαντάμ τὸ 1999.

Και μάλιστα από τον 7ον Μεγάλο Ίμάμη του Σηιτικού Δόγματος, τον Μεγάλο Ίμάμη Μούσα αλ-Κάντεμ.

4) Γιατί δεν ἐλήφθη πρόνοια νὰ μὴ παρευρίσκονται στὸν χῶρο φίλοι καὶ συγγενεῖς τῶν ἀνωτέρω ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἐπελέγησαν εἰδικῶς αὐτοί;

Συμπεράσματα ἐκ τῶν ἐρωτημάτων: Εἶναι λοιπὸν σαφὲς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ βίντεο «ἐξπρεπε» νὰ διαρροεῦσει διότι οἱ προκληθησόμενες ἀντιδράσεις ἦσαν, τελικῶς, ἐπιθυμητὲς ἀπὸ τοὺς ὑποκινητὰς τῆς διαρροῆς, ὅποιοι καὶ ἂν ἦσαν αὐτοί. Ποιῆς ὅμως εἶναι οἱ ἀναμενόμενες ἀντιδράσεις ἔχοντας ὡς δεδομένα:

i) ὅτι στὰ τέλη Σεπτεμβρίου ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ ἱρακικοῦ Κουρδιστὰν Νεσορβὰν Μπαρζάνη ἐδήλωσε ὅτι «οἱ Κοῦρδοι διεκδικοῦν νὰ εἶναι κυρίαρχοι τῶν πετρελαϊκῶν τους ἀποθεμάτων (Μοσοῦλη καὶ Κιρκούκ) καὶ ὅποιαδήποτε ἀνωμαλία, ἐξωτερικὴ παρέμβασις ἢ ἐμφύλιος σύρραξις θὰ ὠδηγοῦσε μοιραίως στὴν ἄμεση ἐπιδίωξι ἀπὸ κουρδικῆς πλευρᾶς τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Κουρδιστάν».

ii) ὅτι ὁ, ἀπὸ τὸ 2005, Πρόεδρος τοῦ Ἰρακικοῦ Κουρδιστάν Μασούντ Μπαρζάνη ἐδήλωσε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2006, στὴν κουρδικὴ πόλη τοῦ Β. Ἰρακικοῦ Κουρδιστάν Ἐρμπίλ, ἐνώπιον τῆς Κοντολίζα Ράις καὶ ἔχοντας δίπλα του τὴν Κουρδικὴ (!) καὶ τὴν ἀμερικανικὴ σημαία (!) καὶ ὄχι τὴν σημαία τοῦ Ἰράκ, ὅτι «τὸ Κουρδιστάν, ὅπως καὶ ὅποιοδήποτε ἔθνος ἔχει δικαίωμα στὴν αὐτοδιάθεση» ἢ ὅποια ἄλλωστε ἔχει ἤδη ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ἐνὸς κρατικοῦ μορφώματος (σημαία, κοινοβούλιο, ἐνοπλεις δυνάμεις, σώματα ἀσφαλείας κ. τ. λ.)

iii) ὅτι τὰ ἀμερικανικὰ Μ.Μ.Ε. ὁμιλοῦν ἤδη περὶ ἐμφυλίου πολέμου μεταξὺ σονιτῶν-σηιτῶν στὸ Ἰράκ καὶ ὅτι ἂν αὐτὸς ὁ ὅρος υἰοθετηθεῖ ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησις τότε προσφέρεται κάθε ἠθικὸν ἔρεισμα στοὺς ἀνωτέρω Κούρδους ἠγέτες γιὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Ἰρακικοῦ Κουρδιστάν,

iv) ὅτι ἡ δημιουργία ἐνὸς Ἰρακικοῦ Κουρδιστάν ἀποτελεῖ τὴν καλυτέραν στρατηγικὴ νησίδα γιὰ τοὺς ἀγγλο-ἀμερικανοὺς ἀλλὰ καὶ τὸ Ἰσραὴλ γιὰ τὸν ἐπόμενο —τουλάχιστον— αἰῶνα μὲ τὰ καλύτερα σὲ ποιότητα πετρελαϊκὰ ἀποθέματα (Light Kirkuk) μὲ τὸ μικρότερο κόστος ἀνὰ βαρέλι (1 \$US/b),

v) ὅτι ἤδη ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2005 οἱ κοῦρδοι τοῦ ἱρακικοῦ Κουρδιστάν ἐψήφισαν σὲ ἀνεπίσημο δημοψήφισμα σχεδὸν ὁμοφώνως (95%) ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἐθνοτικῆς αὐτῆς κουρδικῆς ὄντοτητας,

vi) ὅτι ἡ πιθανὴ δημιουργία ἐνὸς μεγάλου Κουρδιστάν λειτουργεῖ ἀποσταθεροποιητικῶς καὶ γιὰ τὸ συριακὸ ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ Ἰρακικὸ καθεστῶς ποὺ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ «ἄξονος τοῦ κακοῦ» καὶ πιέζει, τουλάχιστον κατ' ἀρχάς, τὴν Τεχεράνη καὶ τὴν Δαμασκὸ ὥστε νὰ εἶναι πλέον «εὐκαμπτες» στὶς σχέσεις τους μὲ τὴν Οὐάσιγκτων,

vii) ὅτι ἐὰν τελικῶς δημιουργηθεῖ ἓνα Μεγάλο Κουρδιστάν 30 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ Κιρκούκ μέχρι τὸ Ναχιτσεβάν, ἡ περιοχὴ αὐτὴ θὰ ἐλέγχεται ἀπὸ τοὺς δημιουργοὺς ἢ καὶ ὑποστηρικτὰς τοῦ κράτους αὐτοῦ, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι θὰ ἐλέγχονται ἀφ' ἐνὸς μὲν τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν τοῦ Τίγριδος καὶ τοῦ Εὐφράτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅλες οἱ πετρελαϊκὲς ὁδοὶ ἀπὸ τὸ Μπακού μέχρι τὸ Τσεϊχάν καὶ μάλιστα ἀπὸ μιὰ κουρδικὴ κυβέρνησις ἀπολύτως ἀφωσιωμένη στὴν ἀμερικανικὴ ὑπερδύναμη. Ἄρα, τελικῶς, θὰ ἐλέγχεται ὅλη ἐκείνη ἢ περιοχὴ ποὺ παράγει καὶ διακινεῖ πανταχόθεν τὰ μεγαλύτερα καὶ καλλιτέ-

ρας ποιότητας κοιτάσματα πετρελαίου διεθνώς και ἐλέγχει τὸ στρατηγικῆς σημασίας ὑδάτινο δυναμικὸ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς;

Δὲν χρῆζει ἀπαντήσεως τὸ ἐρώτημα, ἐφ’ ὅσον τὰ δεδομένα του ἀποτελοῦν ἥδη περίττανον ἀπάντησιν.*

Παρ’ ὅλα αὐτά, ἔχει πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἔγκυρες ἐλόψεις πού ἐδῶ καὶ ἓνα χρόνον ἐκτιμοῦν πὼς ὁ μόνος τρόπος ἀποδεδειμμένος τῶν ἀμερικανικῶν στρατευμάτων ἀπὸ τὸ Ἰράκ εἶναι ἡ τριχοτόμησίς του. Καὶ ἀναφέρομαι σὲ προσωπικότητες ὅπως:

1) Ὁ ἀμερικανὸς Πρόεδρος κ. Peter Galbraith, τοποθετημένος στὸν χώρο τοῦ Δημοκρατικῆς κόμματος καὶ ὁ ὁποῖος προκρίνει ἀπολύτως τὴν λύση τοῦ ἀνεξαρτήτου ἱρακινοῦ Κουρδιστάν καὶ ἔχει συγγράψει ἀρκετὰ ἄρθρα καὶ σημαντικὸ πῶγμα ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ ζητήματος τοῦ πολέμου στὸ Ἰράκ². Ὁ πρόεδρος τονίζει ὅτι «ἡ τεραστία ἐπιρροὴ τοῦ Ἰράν στὴν Ἰρακινὴ Κυβέρνηση ἀλλὰ καὶ στὸν σημιτικὸ νότο τῆς χώρας θὰ εἶναι οἱ λόγοι πού θὰ ὠθήσουν τὴν δημιουργία ἀνεξαρτήτου Κουρδιστάν». Ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτό, εἰσηγεῖται τὴν δημιουργία μιᾶς χαλαρᾶς συνομοσπονδίας στὸ Ἰράκ, πέριξ ἐνὸς ἀδυναμοῦ κεντρικοῦ κράτους τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελέσει τὸ πρελούδιο ἐνὸς ἀνεξαρτήτου Κουρδιστάν. Ἄλλωστε, στηρίζει τὴν ἔποψή μου, ἀναφέροντας χαρακτηριστικῶς «οἱ μόνον πού μποροῦν νὰ καταστρίβουν τὴν σονιτικὴ ἐξέγερση εἶναι οἱ σονίτες ἄραβες τοῦ Ἰράκ. Τὸ παρὸν Σύνταγμα τοὺς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ δημιουργήσουν δικές τους ἔνοπλες δυνάμεις οἱ ὁποῖες μποροῦν νὰ προσεταιρισθοῦν πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἐξεγερομένους καὶ νὰ τοὺς ἐνσωματώσουν. Ἐνῶ ἓνας Ἰρακινὸς στρατός, πιστὸς σὲ ἓνα φιλο-ἱρακινὸ σημιτικὸ κυβερνητικὸ σχῆμα, δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ ἀποδεκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄραβες σημίτες ἀλλὰ καὶ τοὺς Κούρδους»³.

2) Ὁ Δρ. Shlomo Avineri⁴, καθηγητῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Ἑβραϊκοῦ

* Ὅλα τὰ ἀνωτέρω βαίνουν πρὸς ἐπαλήθευσιν κατὰ τὴν παρούσαν (Ἰούλιος 2017) συγκυρίαν.

2. Ὑπηρετήσε ὡς πρόεδρος τῶν ΗΠΑ στὴν Κροατία, σημαντικὸ στέλεχος τῆς διαπραγματευτικῆς ομάδος γιὰ τὸ Ἀνατολικὸ Τιμόρ, senior advisor σὲ θέματα Ἰράκ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Γερουσίας τῶν ΗΠΑ. Εἶναι Καθηγητῆς καὶ στὸ National War College τῶν ΗΠΑ καὶ Senior Diplomatic Fellow στὸ Center for Arms Control and Non-Proliferation ὅπως ἐπίσης καὶ διευθύνων σύμβουλος στὸ the Windham Resources Group LLC. Εἶναι συγγραφεὺς πολλῶν κειμένων καὶ ἄρθρων γιὰ τὸ Ἰράκ καὶ ἰδιαίτερα ἕξι ἄρθρων εὐρέως συζητηθέντων στὴν ἀμερικανικὴ πολιτικὴ ἐλίτ, στὸ «The New York Review of Books»: ὅπως τὸ “How to Get Out of Iraq” (April 2004) τὸ “Iraq: Bungled Transition” (September 2004), τὸ “Iraq: Bush’s Islamic Republic” (August 2005) τὸ “Last Chance for Iraq” (October 2005) καὶ τὸ “Bremer’s Mess” (March 2006) τὸ “Our corner of Iraq” (New York Times, July 25, 2006). Τὸ βιβλίον του μετὰ τίτλο, *The End of Iraq: How American Incompetence Created a War Without End*, (Simon and Schuster), κυκλοφόρησε στὶς 11 Ἰουλίου 2006.

3. Βλ. συνέντευξη τοῦ Προέβου στὸν Michael Young, 29 Νοεμβρίου 2005, www.reason.com/news/printer/34132.html

4. Ὑπῆρξε ἐπίσης Διευθυντῆς τοῦ Eshkol Research Institute (1971-74), Κοσμήτωρ τοῦ Faculty of Social Sciences (1974-76) καὶ Διευθυντῆς τοῦ Institute for European Studies (1997 to present). Διδάσκει ὡς ἐπισκέπτῃς Καθηγητῆς στὰ: Yale University, Wesleyan Univer-

Πανεπιστημίου της Ιερουσαλήμ και πρώην Γενικός Διευθυντής του Ισραηλινού ΥΠΕΞ (1975-1977), έξηγηε εύθαρσως σε άρθρο του στην *Jerusalem Post*⁵ ότι το Ιρακινό Σύνταγμα της 8ης Αυγούστου 2005 είναι πλήρες αντιφάσεων που οδηγούν άναποφεύκτως στην «άποσύνθεση του Ιράκ».

3) Ο πρώην νομικός σύμβουλος του Προέδρου Τζώρτζ Μπους, Καθηγητής του Δικαίου στο Πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϋ των ΗΠΑ Δρ John Yoo⁶ δεν αποκρύπτει την εκτίμησή του σχετικώς προς την τριχοτόμηση του Ιράκ, την οποία θεωρεί και αυτός άναπόφευκτον⁷. Μάλιστα επικρίνει την κυβέρνηση Μπους διότι σπαταλά «αίμα και χρήμα για μιá χώρα ή οποία δεν υπάρχει πιά». Παρατηρεί ότι οι ΗΠΑ πρέπει να αντιληφθούν ότι κάποιαν στιγμή «οι χώρες διαιλύονται» και φέρνει ως παράδειγμα την π. ΕΣΣΔ λέγοντας ότι το Άφγανιστάν και το Ιράκ θα έχουν την ίδια τύχη με αυτές ενώ προτείνει ως παράδειγμα προς μελέτη την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας.

4) Ο Δρ Noah Feldman Καθηγητής του Δικαίου στο New York University of Law και π. σύμβουλος επί συνταγματικών θεμάτων της Προσωρινής Αρχής των Συμμαχικών Δυνάμεων στο Ιράκ. Αυτός, παρά το γεγονός ότι αναφέρεται με καλά λόγια για το Σύνταγμα του Νέου Ιράκ, καταλήγει όπως και οι προηγούμενοι στο συμπέρασμα ότι το Ιράκ θα διαλυθεί.

5) Ο άρχισυντάκτης της παλαιστινιακής εφημερίδας Άλ-Κότς άλ-Άραμπυ ο Άμπντελ Μπάρη Άτουάν, προέβλεπε ότι η Κυβέρνηση Μπους θα προσπαθούσε να διαλύσει το Ιράκ μέσω του Συντάγματος της 8ης Αυγούστου 2005. Κατά τις — μάλλον έπιτυχείς— προβλέψεις του, η διαίρεσις των έθνοθηρησκευτικών ομάδων που υποφώσκει στο Σύνταγμα, θα επέτρεπε την άποχώρηση των άμερικανικών στρατευμάτων από το Ιράκ πριν από τις έκλογές στην Γερουσία και στην Βουλή των Άντιπροσώπων στις ΗΠΑ, τον παρελθόντα Νοέμβριο του 2006, με την έδραία πεποίθηση ότι ο μόνος τρόπος να ήττηθεί η «ιρακινή αντίστασις» είναι η διαίρεσις της

sity, Australian National University, Cornell University, University of California, Queen's College και Oxford. Ύπηρξε έπισκέπτης Καθηγητής στο Wilson Center and Brookings Institute in Washington, DC και στο Institute of World Economics and International Relations της Μόσχας. Ύπηρξε επί κεφαλής της Ισραηλινής αντιπροσωπείας στην Γενική Συνέλευση της UNESCO και το 1979 υπήρξε μέλος της μικτής Αίγυπτο-ισραηλινής Έπιτροπής η οποία ήτοίμασε το Σύμφωνον Πολιτισμού και Έπιστημών μεταξύ των δύο χωρών. Έχει συγγράψει μεταξύ πολλών άλλων και τά: *The Social and Political Thought of Karl Marx*, *Karl Marx on Colonialism and Modernization*, *Israel and the Palestinians*, *Marx' Socialism*, *Hegel's Theory of the Modern State*, *Varieties of Marxism*, *The Making of Modern Zionism*, *Moses Hess: Prophet of Communism and Zionism*, *Arlosoroff: A Political Biography*, *Communism and Individualism* (co-author); Και μιá ιστορικού περιεχομένου "Εισαγωγή" στην έβραϊκή έκδοση του Theodore Herzl's *Diaries*.

5. S. Avineri, "Long Litany of Contradictions", *Jerusalem Post*, August 28, 2005.

6. Ο John Yoo είναι Καθηγητής του Δικαίου στο Πανεπιστήμιο του Berkeley, μέλος του πανισχύρου Council on Foreign Relations, της Federalist Society και Έρευνητής στο νεοσυντηρητικό American Enterprise Institute, πρώην σύμβουλος του John Ashcroft στο Ύπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ (2001-2003).

7. John Yoo, "A united Iraq-what's the point?", *Los Angeles Times*, August 25, 2005.

χώρας. Βεβαίως ό Μπούς δέν έσκέφθη ίσως έξ ίσου εύφυώς όπως ό Παλαιστίνιος δημοσιογράφος, δέν παύει όμως μετά από την ήττά του στίς έκλογές του παρελθόντος Νοεμβρίου νά έχει πλέον αντίληφθει ότι, όντως αυτή είναι ή καλλιτέρα μέθοδος νά αποχωρήσουν τά άμερικανικά στρατεύματα και νά μεταφερθεί ή κρίσις στο έσωτερικό του υπό άποσύνθεσιν Ίράκ, υπό μορφήν έμφυλίου πολέμου.

Τώρα, ή διαρροή του βίντεο τής εκτελέσεως του Σαντάμ και ή όλη «σηιτική σημειολογία» της γίνονται περισσότερο ξεκάθαρες στην συνείδησή μας. Καί ακόμη κάτι: ή όλη σηιτική σημειολογία με επίκεντρον την οίκογένεια Σάντρο, την πλέον άντι-άμερικανική φράξια τών σηιτών του Νότου που έπιχειρεί κυρίως στην Βαγδάτη, έχει τετραπλή άνάγνωση:

1) Η πρώτη πτυχή της είναι ότι άφ' ένός στρέφει τους σονίτες και τους Σανταμικούς Μπααθιστές ενάντιον του άντιαμερικανού Σάντρο και άφετέρον τόν Σάντρο ενάντιον αυτών, γεγονός που άπομειώνει τίς δυνάμεις και τών δύο πλευρών. Έτσι, είναι πιθανόν νά αυξάνονται οί πιθανότητες προσεγγίσεως τής Ουάσιγκτων με τους έξέχοντες Ιρακινούς Μπααθιστές που εύρίσκονται στην Δαμασκό (π.χ. ό Έζατ Ίμπραήμ άλ-Ντούρη αλλά και ό Μωχάμαντ Γιοϋνες άλ-Άχμαντ) και διότι άργά ή γρήγορα οί Ιρακινές τους δυνάμεις θα άντιμετωπίσουν ισχυρότατες «θερμές» πιέσεις από τίς σηιτικές πολιτοφυλακές του Μοκτάντα άλ- Σάντρο.

2) Η δευτέρα πτυχή της συνίσταται στο ότι λειτουργεί εις βάρος τής άραβο-μουσουλμανικής ένότητος στον Λίβανο, με την Χεζμπολά νά χάνει τίς πιθανότητες νά συμπήξει ένα ένιαίο άραβο-μουσουλμανικό μέτωπο ενάντιον τής κυβερνήσεως Σινιόρα, πράγμα που ήτο έτοιμη νά έπιτύχη μετά τίς τελευταίες πορείες και άναταραχές στον Λίβανο.

3) Το Ίράν, πλέον, χάνει ένα μεγάλο μέρος τής ισχύος του στο σύνολον τής Ίρακινής επικρατείας και περιορίζεται μόνον σε ένα μέρος τών σηιτών του Νότου άναγκαζόμενο νά κατεβάσει τόν πήχυ τών άπαιτήσεών του από την Ουάσιγκτων.

4) Από την άλλην πλευρά, ή Δαμασκός δέν μπορεί, μετά την έκρηξη ένός σονιτικο-μπααθικού έμφυλίου, νά «άλιεύει στα θολά λιβανικά νερά» για έπιρροές στην Βηρυτό. Άρα και ή δική της διαπραγματευτική ικανότης μειούται εναντι τής Ουάσιγκτων.

Γ. Η υπόθεση τής Τουρκικής άντιδράσεως.

Τό άλλο όμως ζήτημα είναι ή Τουρκία και ή ειλικρινής ή «διαπραγματευτικού τύπου» άγωνία της για μετάδοση τής θερμής άλυσιδωτής κουρδικής άντιδράσεως στα έδάφη της.

Ποιό όμως είναι τό πρόβλημα για την Τουρκία σχετικώς με τους Κούρδους τών έδαφών της; Είναι ένα και μοναδικό και δέν επιδέχεται άλλης τοποθετήσεως ούτε άποδοχής «κινδυνολογιών» από πλευράς Ελλάδος. Καί αυτό συνίσταται στην μέχρι σήμερα παντελώς άπαραδέκτη συμπεριφορά τών Τουρκικών μετακαμάλικων κυβερνήσεων εναντι του Κουρδικού στοιχείου στην Τουρκία ή όποία άπέιχε πάρα πολύ από κάθε έννοια άνθρωπισμού, πολιτικών, ιδεολογιών, και πολιτισμικών έλευθεριών του κουρδικού πληθυσμού.

Οί διωγμοί, φυλακίσεις και κάθε είδους αποκλεισμοί (πολιτικοί, πολιτισμικοί, γλωσσικοί, κ.τ.λ.) του κουρδικού στοιχείου είναι υπαίτιοι των όποιονδήποτε (ύπαρκτων ή ανυπάρχων) τουρκικών φόβων, και όχι το κουρδικό στοιχείο αυτό καθ'εαυτό.

Αυτή η συμπεριφορά της Άγκυρας πρέπει να αλλάξει και για να αλλάξει πρέπει να καταγγεληθεί από την διεθνή κοινότητα (ΕΕ και ΗΠΑ) προς τις τουρκικές αρχές ώστε να εξαιρεθεί ο όποιοςδήποτε παράγων ασταθείας εντοπίζεται στο κουρδικό στοιχείο της Τουρκίας.

Αν δεχθούμε ότι η επίκλησις του κουρδικού κινδύνου από πλευράς Άγκυρας έχει βάση, πρέπει αυτομάτως να ερωτηθεί η Άγκυρα με κάθε δυνατό διπλωματικό και δημοσιογραφικό τρόπο, σε τί ακριβώς θα την ωφελοῦσε ή ένταξις της στην ΕΕ, διατηρουμένης της ίδιας αντίληψης ως προς τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις πολιτικές και πολιτισμικές ελευθερίες των τούρκων υπηκόων κουρδικής εθνικότητας. Αντιθέτως, η εφαρμογή του κοινοτικού κεκτημένου σε μια Τουρκία με κουρδικό μειονοτικό πρόβλημα, θα ενισχύσει την ένταση του προβλήματος εάν η Άγκυρα δεν είναι διαθέσιμη να εφαρμόσει τα ευρωπαϊκά απαιτούμενα!

Εάν δηλαδή, σκοπεύει η Τουρκία ούσα —κάποτε— πλήρες μέλος της ΕΕ να συνεχίσει να συμπεριφέρεται με τον ίδιον τρόπο στους κουρδικής εθνότητας υπηκόους της, αλλά αυτήν την φορά στο πλαίσιο του νομικού και πολιτικού πολιτισμού της ΕΕ!

Και εάν ναι, τότε μπορούμε να ομιλήσουμε περί «έκτουρκισμού» της ΕΕ και όχι περί έξευρωπαϊσμού της Τουρκίας! Μπορούμε δηλ. να εξηγήσουμε και εις τους Τούρκους επισήμους ότι δεν συνάδει σε καμμία περίπτωση αυτή η μεταχείρισις των ευρωπαίων-κούρδων πολιτών της με το κοινοτικό κεκτημένο και το ευρωπαϊκό, νομικό, πολιτικό και πολιτισμικό πλαίσιο. Και πρέπει να συμμορφωθεί αναλόγως.

Συμπεράσματα:

1) Δεν έχει τίποτε να προσφέρει στην Τουρκία μια ταχεία ένταξις της στην ΕΕ εάν προηγουμένως δεν συμμορφωθεί με το κοινοτικό κεκτημένο και δεν επιλύσει τα έσωτερικά της προβλήματα με τους Κούρδους και τις λοιπές μειονότητες της.

2) Ένταξις της Τουρκίας με άλλα τα μειονοτικά της προβλήματα και ιδιαίτερα αυτό του κουρδικού πληθυσμού, θα μεταφέρει τον υποτιθέμενο εμφύλιο σπαραγμό στο έσωτερικό, στα σπλάχνα της Ευρωπαϊκής Ένώσεως και θα καταστήσει πλέον την ΕΕ ένα τακτικό πεδίο μάχης και τρομοκρατίας! Η σκληρότης και η βία είναι υπαίτιες για τους τουρκικούς φόβους μιας κουρδικής εξέγερσεως. Όχι οί πεπολιτισμένες ενέργειες ευρωπαϊκών απαιτήσεων. Περισσότερα, μάλλον δεν είναι δυνατόν να γραφούν.*

* Και τα δύο άνωτέρω συμπεράσματα επαληθεύονται σήμερα (Ιούλιος 2017) από την συμπεριφορά της ισλαμικής ερντογανικής Τουρκίας.